

อ ำ นั ส ง สั ม เ พิ อ น ตั

บุคคลไม่ควรคบปาปมิตร ไม่ควรคบบุรุษต่ำช้า

ควรคบกัลยาณมิตร ควรคบบุรุษสูงสุด

อานิสงส์มีเพื่อนดี

๔๔๔

ชีวิตของมนุษย์ทุกคนมีเกิดแก่เจ็บตาย มีการโยกย้าย เปลี่ยนภพภูมิ ทุกชีวิตจำเป็นต้องเดินทางอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในวัฏสงสารที่ยาวไกล มากจนหาเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลายไม่ได้นี้ ในการเดินทางไกลนั้น มนุษย์จะต้องตระเตรียมเสบียงในการเดินทาง ต้องมียานพาหนะ เพื่อที่จะได้ไปถึงที่หมายได้เร็วขึ้น ต้องมีเข็มทิศเพื่อที่จะได้ไปสู่เป้าหมายได้แม่นยำ เป้าหมายสูงสุด ของการเดินทางในสังสารวัฏคือพระนิพพาน สิ่งที่ต้องตระเตรียมและเป็นอุปกรณ์สำคัญที่สุดก็คือบุญ บุญเท่านั้น ที่จะนำพาเราไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย มีความสุขสวัสดิ์

พระลัมมालัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน บัณฑิตวรรคพรรณนา ว่า

“น ภเช ปาปเก มิตเต น ภเช ปุริสาธเม

ภเชถ มิตเต กลยาणे ภเชถ ปุริสูตตะเม

**บุคคลไม่ควรคบปาปมิตร ไม่ควรคบบุรุษต่ำช้า ควรคบ
กัลยาณมิตร ควรคบบุรุษสูงสุด”**

การมีเพื่อนดีเป็นศรีแก่ตัว เป็นมงคลของชีวิต คนโบราณ มักจะกล่าวสอนเอาไว้ว่า คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล ผลของการคบบัณฑิตก็คือ ความสำเร็จรุ่งเรืองในชีวิต บัณฑิตจะเป็นกัลยาณมิตรคอยชักชวนให้

อานิสงส์มีเพ่อนดี

๔๔๕

ทำความดี และเวลาที่เราทำความดีแล้วได้ผลดีก็อนุโมทนา
ยกย่องสนับสนุน แม้พลาดพลังก็ไม่ซ้ำเติม แถมยังช่วยเหลือและ
ประคับประคองให้พ้นจากภัยพิบัติต่างๆ แม้ถึงคราวประสบทุกข์
ต้องการความช่วยเหลือ ก็ยินดีช่วยเหลือด้วยความจริงใจ

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงให้ความสำคัญในการรู้จัก
คบมิตรเป็นอย่างมาก เพราะมิตรหรือเพื่อนนั้น เป็นผู้มีอิทธิพล
อย่างมาก ในการดำเนินชีวิต หากใครได้มิตรดี ชีวิตก็จะมีแต่
เรื่องดีๆ ที่นำไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ใครคบมิตรชั่ว ชีวิตก็จะ
ตกต่ำอับเฉาเหมือนเอาเสนียดเข้ามาใส่ตัว มักจะพบแต่ความวิบัติ
นำพาชีวิตไปสู่ความเสื่อม ดังนั้นการคบหาสมาคมกับบัณฑิต
จึงเหมือนเป็นการหาเสน่ห์ใส่ตัว

*ในอดีตกาลครั้งพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติใน
กรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์ถือกำเนิดเป็นกวางอาศัยอยู่ใน
ป่าละเมาะแห่งหนึ่ง มีนกชื่อสตปัตตะ จับอยู่ที่ยอดไม้ต้นหนึ่งใน
ป่านั้น และในทีใกล้ๆ กันนั้น ก็มีสระอยู่สระหนึ่ง และในสระนั้น
ก็มีเต่าอาศัยอยู่ สัตว์ทั้งสามได้เป็นสหายกัน ต่างอยู่ร่วมกัน
ด้วยความรัก ครั้งนั้นมีพรานเนื้อคนหนึ่งท่องเที่ยวไปในป่าแล้ว

อานิสงส์มีเพื่อนติ

๔๔๖

ก็ได้พบกับรอยเท้าของพญากวางโพธิสัตว์ที่ริมฝั่งสระน้ำ จึง
ดักบ่วงที่มีเกลียวแข็งแรงราวกับโซ่เหล็ก ครั้นดักบ่วงเสร็จแล้ว
กลับไปรออยู่ที่บ้าน

ตกเวลาเย็นวันนั้น เมื่อพญากวางมาดื่มน้ำตามปกติ
ก็เลยติดบ่วง จึงร้องส่งเสียงให้เพื่อนรู้ว่า ตัวเองติดบ่วงเข้าแล้ว
สัตว์ในละแวกนั้นได้ยินเสียงร้องของกวางก็พากันวิ่งหนีเอาตัวรอด
แต่ว่านกสตัปปัตตะรีบร่อนลงจากยอดไม้ ส่วนเต่าก็ขึ้นมาจากน้ำ
คลานตัวมดเต็มเข้ามาหาด้วยความห่วยใย แล้วก็ปรึกษากันว่า
“จะอย่างไรดี” นกก็บอกเต่าว่า “สหายท่านมีฟันแหลมคม
จงกัดบ่วงนี้ให้ขาดเถิด ส่วนเราจะไปถ่วงเวลาไม่ให้พราณมาถึง
จนกว่าท่านจะกัดแทะบ่วงขาด”

เมื่อปรึกษากันเสร็จแล้ว เต่านั้นจึงเริ่มกัดเชือกหนังทันที
นกก็คอยอยู่บนต้นไม้ไม่ไกลจากบ้านของนายพราณ ครั้นถึงเวลา
นายพราณก็ถือหอกและอาวุธสำหรับล่าสัตว์ เตรียมออกเดินทาง
แต่เช้าตรู่ นกรู้ว่านายพราณออกจากบ้านแล้ว ก็บินโฉบลงไปจิก
นายพราณผู้กำลังจะออกจากบ้าน

นายพราณคิดว่าเราถูกนกกาลกิณีจิกตีเข้าให้แล้ว
เห็นจะไม่เป็นมงคล จึงกลับไปนอนอีกงีบหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นถือ
หอกออกไปอีก นกคาดการณ์ว่า ครั้งต่อไป นายพราณคงจะ

อานิสร์มีเพื่อนดี

๔๔๓

ออกทางประตูหลัง จึงบินไปจับที่คาบไม้หลังบ้าน ฝ่ายนายพรานคิดว่า ครั้งแรก เราออกทางประตูหน้า ก็พบนกกาลกิณี ครั้งนี้เราต้องออกทางประตูหลัง ทันทึที่ที่ก้าวออกทางประตูหลัง เจ้านกแสนรู้ก็ได้อาศัยช่วงที่นายพรานเผลอ เพราะยังไม่รุ่งสาง จึงลงมือโจมตี ด้วยการโฉบลงจิกหัวนายพรานอีก นายพรานคิดว่าเราถูกนกกาลกิณีจิกตีอีกแล้ว นกตัวนี้คงไม่ยอมให้เราออกจากบ้านแต่เข้าตัวรู้ จึงกลับเข้าบ้านนอนรอจนสว่าง จากนั้น จึงค่อยถือหอกออกไปในเวลาเช้า

นกริบบินไปบอกกว้างว่า นายพรานกำลังเดินมาใกล้จะถึงแล้ว ให้เต่าเร่งกัดบงให้ขาดโดยเร็ว ในขณะนั้นเต่าก็กัดเชือกเกือบขาดหมดแล้ว ยังเหลืออีกเพียงเกลียวเดียวเท่านั้น แต่ฟันของเต่าชักจะไม่ค่อยคมเหมือนเดิม และจะร่วงออกจากปากเต็มที ปากก็พุ่มไปด้วยเลือด แม้เต่าจะเจ็บปวดทรมานมาก แต่ก็ไม่ยอมแพ้ ได้ทุ่มเทสุดหัวใจที่จะช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเห็นนายพรานถือหอกเดินมาใกล้ นกก็ไม่สามารถหยุดยั้งนายพรานได้อีก หากโฉบลงไปจิกนายพรานอีก ก็ต้องถูกยิงตาย

กว้างเห็นนายพรานถือหอกเดินมาด้วยความเร็ว จึงกัดเกลียวเชือกนั้นจนขาด จากนั้นกว้างจึงกระโดดหนีเข้าป่าหลุดพ้นจากการถูกล่าอย่างหวุดหวิด แต่เต่ายังคงนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น

อานิสงส์มีเพ่อนดี

๔๔๘

เพราะบอบช้ำมาก นายพรานจึงจับเอาเต่าใส่กระสอบแขวนไว้ที่ตอไม้ต้นหนึ่ง แล้วออกล่าเหยื่อต่อไป นักได้บินไปบอกกว้างว่า เต่าถูกจับเสียแล้ว ให้กลับมาช่วยหน่อย

ฝ่ายกว้างเมื่อปลอดภัยแล้วก็ไม่ยอมทิ้งเพื่อนไปเหมือนกัน ได้ย้อนกลับมาช่วยเต่า โดยสร้างท่าคล้ายจะหมดกำลังให้พรานเห็น ล้มตัวลงนอนอย่างมีสติ นายพรานก็คิดว่า กว้างตัวนี้คงจะหมดเรี่ยวหมดแรง เพราะถูกบ่วงบาดข้อเท้าเป็นแน่ จึงถือหอกเดินเข้าไป เมื่อกว้างเห็นเช่นนั้น ก็ลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆ หลอกล่อนายพรานเข้าป่าลึก ทำให้นายพรานเกิดความสับสน ครั้นรู้ว่าหลอกลนายพรานมาได้ไกลแล้ว จึงวิ่งไปทางอื่นด้วยความเร็วฉุลมพัด เพื่อจะมาช่วยเต่า เมื่อไปถึง ก็เอาเขายกกระสอบขึ้น วางลงบนพื้น ขวิดจนกระสอบฉีกขาด ในที่สุดก็สามารถช่วยเต่าออกมาได้อย่างปลอดภัย ด้วยความเกื้อกูลกันของสัตว์ทั้งสาม มีสุขร่วมสุข มีทุกข์ร่วมต้าน ทำให้พบกับความสุขสวัสดิ์

เราจะเห็นว่า แม้สัตว์เดียรัจฉานก็ยังมีความเป็นมิตรแท้ มีหัวใจของยอดกัลยาณมิตร คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แม้จะต่างเผ่าพันธุ์ แต่ก็ยังให้ความช่วยเหลือไว้วางใจกัน การคบหาสมาคมกับบัณฑิตผู้มีปัญญา จึงนำแต่ความสุขความเจริญมาให้ นักสตปิตตะในภพชาตินั้นก็ได้มาเป็นพระสารีบุตร

อานิสงส์มีเพื่อนดี

๔๔๕

อัครสาวกเบื้องขวาผู้เลิศด้วยปัญญา เต่าได้มาเป็นพระโมคคัล-
ลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายผู้มีฤทธิ์มาก ส่วนกว้างก็คือพระ-
ลัมมาลัมพุทธเจ้าของเรานั่นเอง

บนเส้นทางการสร้างบารมีนั้นการมีเพื่อนแท้ มีกัลยาณมิตร
มีความสำคัญมาก ยามใดเมื่อเราเกิดอุปสรรค ท้อแท้หมด
กำลังใจ เพื่อนแท้ก็สามารถเป็นที่พึ่ง ช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาได้
เหมือนดังเรื่องที่หลวงพ่อดำนำมาเล่าให้ฟัง แม้ในยามคับขันที่
อันตรายถึงชีวิต มิตรแท้ก็สามารถช่วยเหลือได้ นี่แหละคือ
อานิสงส์ของการมีเพื่อนดี มีสหายรัก เพราะถ้ามีพรรคมีพวก
ก็มีความสะดวก ชีวิตการสร้างบารมีก็จะสะดวกสบายราบรื่น

ปัจจุบันนี้ โลกกำลังขาดแคลนกัลยาณมิตร ขาดแคลน
มิตรที่ดี โดยเฉพาะมิตรแท้ที่เข้าถึงพระธรรมกาย เมื่อไรก็ตามที่
เราเข้าถึงพระธรรมกาย เราก็จะมีมิตรคู่ใจ ที่รู้แจ้งเห็นจริงใน
ทุกสรรพสิ่ง และสามารถไปรู้เห็นเรื่องราวของสังสารวัฏ เรื่อง
ของกฎแห่งกรรมได้อย่างชัดเจน การทำหน้าที่กัลยาณมิตร
และความเป็นมิตรแท้ของเราจะสมบูรณ์ที่สุด เมื่อเราได้เข้าถึง
พระธรรมกาย ดังนั้นพวกเราจะต้องหมั่นฝึกฝนตนเอง จะได้
เป็นกัลยาณมิตรให้กับตนเองและชาวโลก ไปแนะนำชาวโลกให้
รู้จักความจริงของชีวิต ให้รู้จักเส้นทางไปสู่สวรรค์และนิพพาน